

Дамян Дамянов
Христо Смирненски

Да си само на двадесет и четири години, да си събрал в себе си целия свят, над който да можеш със сълзи да се смееш и със смях, да плачеш, знаейки, че, си обречен, е велико нещо! А той знаеше, че ще умре, виждаше костеливите неумолими ръце на своята жълта гостенка и все пак си даваше надежда: „До другата есен, до другата пролет!“ Храчеше кръв и си даваше надежда! Крещеше за въздух и си даваше надежда!

И не само на себе си. На целия свят. Защото тогавашният свят беше цял разкапан от охтика. И ако все пак този юноша жадуваше някакво изцеление, жадуваше го не толкова за себе си, колкото за своите гладни братя. А много бяха тези негови братя: и дрипави гаврошчета, и слепци, и улични жени, и цветарки. Той ги цереше с надежда или... с горчиво кафе. Или бе магьосник, или бе само един вярващ и чист юноша. А може би едното и другото заедно...

Пророк бе той! Пророк или заклинател, който не моли, а заповядва:

И когато сетний камък на обгърнатия в пламък
и разруха древен замък се отрони в пепелта,
вий слезнете от конете и земята целунете –
възцарете вечна обич, вечна правда на света!

Мисля, той не е умрял само от туберкулоза! Ако не му е стигал въздухът в гърдите, то е било, защото тези гърди са били претъпкани с милиони неща: с цветарки и гавроши, с барикади и северни сияния, с гладиатори и вулкани. И редом с тях – мефистофели и приказни стълби, очи като черешки, баланиади, министерски шкембета... Как няма да се пръснат такива гърди? Къде в тях място за въздух?

И все пак колкото и малко да е бил въздухът, колкото и да не е стигал на самия него, този въздух стигна, за да проветри целия задушен свят.

Казват, днес туберкулозата се лекувала... Не знам. Но без страх дишам въздуха, който поетът някога е заразил с бацилите си. И съм му много благодарен за този „заразен“ въздух!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото

Публикация

Дамян Дамянов. „Живей така, че...“ – април-декември 1968 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8715>]